

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 450/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] zastúpených advokátom JUDr. Jánom Jurčom, Štefánikova 87, Bardejov, proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č. k. 3 C 138/2008-319 z 28. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky označené v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. júla 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu vydaným vo veci určenia výšky náhrady trov konania v súvislosti s aplikáciou § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutým uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľky navrhujú napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň požadujú priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľky boli stranou v konaní vedenom pôvodne okresným súdom pod sp. zn. 8 C 956/2000 v procesnom postavení žalobkyní, ktoré sa proti žalovanému [redacted] domáhali náhrady škody na zdraví s príslušenstvom. Rozsudkom okresného súdu č. k. 3 C 138/2008 z 12. augusta 2009 (ďalej len „rozsudok z 12. augusta 2009“) bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 sumu 54 672,87 eur s príslušenstvom a žalobkyni 2 sumu 443,66 eur s príslušenstvom.

V prevyšujúcej časti bola citovaným rozhodnutím žaloba zamietnutá. O odvolaní proti citovanému rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 16 Co 7/2010 z 15. marca 2010 tak, že rozsudok okresného súdu z 12. augusta 2009 s výnimkou výrokov o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 1 istinu vo výške 16 713,55 eur, o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 2 istinu vo výške 443,66 eur a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Rozsudkom okresného súdu č. k. 3 C 138/2008-137 z 30. mája 2011 (ďalej len „rozsudok z 30. mája 2011“) bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 sumu 37 959,32 eur a konanie vo veci príslušenstva pohľadávok žalobkýň bolo zastavené. Rozsudok okresného súdu z 30. mája 2011 bol rozsudkom krajského súdu č. k. 16 Co 109/2011 z 27. októbra 2011 potvrdený ako vecne správny.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 3 C 138/2008-176 z 31. januára 2012 (ďalej len „uznesenie z 31. januára 2012“) bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 17 474,78 eur. Uznesením krajského súdu č. k. 16 Co 61/2012 z 25. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 25. októbra 2012“) bolo uznesenie okresného súdu z 31. januára 2012 zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie uznesením z 25. októbra 2012 zrušil z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, keďže okresný súd sa „v odôvodnení rozhodnutia len stotožnil s vyčíslením trov konania právny zástupcom žalobcu, ktoré bez všetkého prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Mal posúdiť účelnosť, toho ktorého úkonu a overiť aj úkon samotný.“.

5. Okresný súd následne uznesením č. k. 3 C 138/2008-190 zo 7. marca 2013 (ďalej len „uznesenie zo 7. marca 2013“) uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy prvoinštančného konania a odvolacieho konania v celkovej sume 17 878,87 eur. Uznesením krajského súdu č. k. 16 Co 95/2013-201 z 27. júna 2013 (ďalej len „uznesenie z 27. júna 2013“) bolo uznesenie okresného súdu zo 7. marca 2013 zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie. V odôvodnení uznesenia z 27. júna 2013 krajský súd konštatoval nedôslednosť okresného súdu, ktorý vo výroku svojho uznesenia zo 7. marca 2013 uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy konania žalobkyni, a to napriek tomu, že úspešnými boli v konaní pred všeobecnými súdmi žalobkyňa 1 a žalobkyňa 2. Okrem toho krajský súd okresnému súdu vytkol aj to, že prevzal vyúčtovanie trov konania právneho zástupcu žalobkýň bez toho, aby preskúmal tarifnú hodnotu veci, ktorá mala byť základom pre správne určenie základnej sadzby tarifnej odmeny, ako aj účelnosť jednotlivých úkonov právnej služby. Keďže z odôvodnenia uznesenia okresného súdu zo 7. marca 2013 nebolo zrejmé, akými úvahami sa súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní spravoval, a rovnako absentoval aj súlad skutkových a právnych dôvodov, krajský súd uznesením z 27. júna 2013 rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti.

6. Uznesením okresného súdu č. k. 3 C 138/2008-217 z 18. decembra 2013 bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni 1 a žalobkyni 2 trovy konania v celkovej sume 14 028,97 eur. Citované uznesenie okresného súdu bolo zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 83/2014 zo 16. januára 2015 (ďalej len „uznesenie zo 16. januára 2015“), v ktorom bola zdôraznená povinnosť súdu prvej inštancie určiť náhradu trov

konania osobitne vo vzťahu ku každej zo žalobkýň. V uznesení zo 16. januára 2015 krajský súd preto konštatoval, že okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

7. Okresný súd následne uznesením č. k. 3 C 138/2008-239 z 23. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie z 23. decembra 2015“) uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni 1 trovy konania v sume 13 937,81 eur a žalobkyni 2 trovy konania v sume 91,16 eur. Uznesenie okresného súdu z 23. decembra 2015 bolo uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 21/2016-258 z 27. marca 2017 zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v citovanom uznesení okresnému súdu vytkol, že pri rozhodovaní vo veci náhrady trov konania nezohľadnil spoločné úkony pri zastupovaní dvoch osôb a rovnako neodôvodnil nepriznanie hotových výdavkov žalobkyne 2 vynaložených pri účasti na znaleckých úkonoch.

8. Okresný súd následne uznesením č. k. 3 C 138/2008-264 zo 7. mája 2018 (ďalej len „uznesenie zo 7. mája 2018“) žalobkyni 1 priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a žalobkyni 2 priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. Krajský súd uznesením č. k. 8 Co 126/2018-282 zo 17. decembra 2018 uznesenie okresného súdu zo 7. mája 2018 v časti výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou 1 a žalovaným potvrdil a súčasne rozhodol, že žalobkyňa 1 má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

9. Uznesením okresného súdu č. k. 3 C 138/2008-295 z 5. marca 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie z 5. marca 2020“) bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni 1 trovy prvoinštančného konania a odvolacieho konania v celkovej sume 9 640,42 eur a žalobkyni 2 trovy prvoinštančného konania a odvolacieho konania v celkovej sume 627,83 eur.

10. Proti uzneseniu okresného súdu z 5. marca 2020 podali žalovaný a sťažovateľky sťažnosti, o ktorých rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu z 5. marca 2020 vo výroku I zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni 1 trovy konania v sume 11 489,05 eur (výrok I napadnutého uznesenia okresného súdu), a uznesenie okresného súdu z 5. marca 2020 vo výroku II zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni 2 trovy konania v sume 327,09 eur (výrok II napadnutého uznesenia okresného súdu). Zároveň bolo výrokom III napadnutého uznesenia okresného súdu určené, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov sťažnostného konania právo.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

11. Sťažovateľky poukazujú na odôvodnenie uznesenia krajského súdu zo 16. januára 2015, v ktorom krajský súd konštatoval, že okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, a to konkrétne ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a nedostatočne zistil skutkový stav.

12. Podľa sťažovateľiek pri rozhodovaní vo veci náhrady trov konania „*súdy oboch stupňov rozhodovali síce nezávisle, avšak rôzne nielen k účastníkom konania, keďže išlo o samostatné spoločenstvo aktívne legitimovaných strán konania*“. Ďalej namietajú, že rozhodnutia vydané vo veci náhrady trov konania sú vnútorne rozporuplné, a to z dôvodu použitia nesprávneho právneho predpisu, ako aj z dôvodu neakceptovania existencie samostatných nárokov strán sporu a potreby rozhodnutia o náhrade trov konania vo vzťahu ku každej zo sťažovateľiek samostatne. Tiež akcentujú, že „*každý konajúci sudca, či vyšší súdny úradník, predovšetkým na súde prvej inštancie výklad vykonávacej vyhlášky si vykladali svojsky... a často pochybili pri nepoužití správneho ustanovenia právneho predpisu a preto hrubým spôsobom bola porušená všeobecná zásada, že súd pozná právo.*“.

13. Podľa sťažovateľiek niet pochýb o tom, že vo veci rozhodovania o náhrade trov konania ubehlo skoro 12 rokov, „*v čom s určitosťou možno uviesť, že išlo o prieťahy v konaní jak na súde prvej inštancie tak na súde druhej inštancie.*“. Nesprávnymi a rozporuplnými rozhodnutiami súdov na strane sťažovateľiek došlo k porušeniu ich základných práv, aby „*nárok sťažovateľiek majúci oporu v cit. právnom predpise bol spravodlivo prejednaný nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vo veci rozhodovania o výške náhrady trov konania.

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. V úvode tejto časti uznesenia ústavný súd poukazuje na svoje už ustálené závery rozhodovacej činnosti, podľa ktorých z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie

bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

17. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neutržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

18. Prvoradou úlohou ústavného súdu je teda ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

19. V kontexte touto ústavnou sťažnosťou napádaného uznesenia okresného súdu vydaného vo veci určenia výšky náhrady trov konania ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. 9. 1997, sťažnosť č. 118/1996/737/936).

20. Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

21. Aj napriek už uvedenému konštatovaniu, podľa ktorého rozhodovanie o náhrade trov konania *ratione materiae* spadá pod záruky obsiahnuté v práve na súdnu ochranu, resp. v práve na spravodlivé súdne konanie, ústavný súd s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde zdôrazňuje viazanosť ústavného súdu rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. V súlade s už uvedeným preto ústavný súd môže rozhodnúť vo veci ústavnej sťažnosti výlučne s prihliadnutím na dôvody uplatnené sťažovateľom v ústavnej sťažnosti. Preskúmanie ústavnej akceptovateľnosti napádaného rozhodnutia orgánu verejnej moci z dôvodov obsiahnutých v ústavnej sťažnosti je previazané aj s povinnosťou sťažovateľa v súlade s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde uviesť

v ústavnej sťažnosti aj konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Uvedenie právnej a skutkovej argumentácie odôvodňujúcej porušenie označených základných práv a slobôd sťažovateľom je teda obligatórnou náležitosťou každej ústavnej sťažnosti, s ktorou sa spája realizácia rozsahu prieskumnej právomoci ústavného súdu.

22. Z časti II tohto uznesenia pritom v konkrétnostiach vyplýva, že sťažovateľky atakujú napadnuté uznesenie okresného súdu o výške priznanej náhrady trov konania z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, pričom v konkrétnostiach poukazujú na procesné vady vo veci konajúcich súdov, ku ktorým došlo v konaniach, ktoré predchádzali konaniu, v ktorom došlo k vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu. Konkrétne právna a skutková argumentácia sťažovateľiek obsiahnutá v bodoch 11 a 12 tohto uznesenia tak vo svojej podstate kopíruje právne závery obsiahnuté v rozhodnutiach odvolacieho súdu (uznesenia krajského súdu z 27. júna 2013 a zo 16. januára 2015), ktorými boli konštatované pochybenia okresného súdu a ktorými došlo následne k zrušeniu preskúmaných rozhodnutí okresného súdu a vráteniu veci na nové konanie a rozhodnutie (k tomu pozri aj body 5 a 6 tohto uznesenia).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. S prihliadnutím na skutočnosti uvádzané v bode 22 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že právna a skutková argumentácia sťažovateľiek, ktorá sa zameriava výlučne na procesné vady konajúcich súdov, ku ktorým došlo v konaniach, ktoré predchádzali konaniu, v ktorom došlo k vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu, *prima facie* vylučuje možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkami označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu.

25. S prihliadnutím na petit ústavnej sťažnosti, t. j. návrh na rozhodnutie, sa predmetom ústavného prieskumu vo veci namietaného porušenia práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom môže stať len napadnuté uznesenie okresného súdu. Relevantnou právnou a skutkovou argumentáciou sa tak s prihliadnutím na petit ústavnej sťažnosti môže stať len právna a skutková argumentácia atakujúca ústavnú neakceptovateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým tento rozhodoval vo veci sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 5. marca 2020.

26. Sťažovateľky však takúto relevantnú právnú a skutkovú argumentáciu v ústavnej sťažnosti nepredložili.

27. Ústavný súd na podklade už uvedeného preto konštatuje, že argumentácia sťažovateliek, ktorú predniesli vo svojej ústavnej sťažnosti, nie je *prima facie* spôsobilá spochybniť ústavnosť právnych záverov napadnutého uznesenia okresného súdu.

28. Z argumentácie obsiahnutej v bode 13 tohto uznesenia možno vyabstrahovať zámer sťažovateliek namietat' aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ktoré je zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľky však s prihliadnutím na petit, t. j. návrh na rozhodnutie vo veci ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný, namietajú (výlučne) len porušenie práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, do obsahu ktorého však *ratione materiae* právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nepatrí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že ani argumentácia sťažovateliek obsiahnutá v bode 13 tohto uznesenia nie je spôsobilá prijať záver o porušení označených práv.

29. Vzhľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateliek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením okresného súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu